

Behandlingen her oppe, har Flertallet ikke villet gaa med til, det har forandret Loven til at blive en Understøttelseslov og ikke en Lov, der virkede regulerende med Hensyn til Dyrtiden, skønt vi fra vor Side har vist os villige til at strække os vidt i den Retning; saa vidt, at vi begrænsede Statens og Kommunens Samvirken til at være regulerende overfor Dyrtiden og begrænsede den til et enkelt Punkt, men da ogsaa det efter vor Mening allervigtigste, nemlig angaaende Brødspørgsmaalet. Men selv denne fra vor Side meget store Indrømmelse har ikke kunnet vinde Flertallets Tilslutning.

Det andet store Princip i Lovforslaget var dette, at under de nuværende Forhold maatte Hensynet til, at den opvoksende Slægt ikke skulde lide for meget, gøre sig stærkt gældende, altsaa Børnenes Ernæring maatte være en Samfundsopgave, som Rigsdagen, Stat og Kommune, var pligtig til at tage op. Men heller ikke med Hensyn til dette Punkt er det lykkedes at vinde Tilslutning fra Flertallets Side. Vi er her stadig stødt paa dette, at det fra Flertallets Side var et Princip, at Staten ikke maatte være med til denne Opgaves Løsning. Overfor denne Stilling fra Flertallets Side har der da ikke været andet at gøre end at fastholde Lovforslaget i den Form, det har faaet nede i Folketinget, og jeg skal paa min Gruppes Vegne anbefale at stemme imod det foreliggende Ændringsforslag og opretholde Folketingets Forslag.

Indenrigsministeren (Rode): Den ærede Ordfører for Flertallet (Ole Hansen) har opfattet min Stilling rigtigt, nemlig saaledes, at jeg, hvis Lovforslaget, naar det forlader dette høje Ting, har faaet den Form, som Ændringsforslaget antyder, i det andet Ting vil anbefale det til Vedtagelse. Jeg maa efter de Forhandlinger, der er førte, skønne, at jeg ikke kan formaa dette høje Ting til at fremme Lovforslaget i nogen væsentlig forandret Skikkelse. Jeg har under Forhandlingerne bestræbt mig for at opretholde visse Bestemmelser indenfor Lovforslaget — idet jeg med Hensyn til Formen selvfølgelig slet ingen Krav har stillet — og gjort mange Forsøg paa ved en ændret Affattelse af Regler, som jeg sætter Pris paa, at finde Vej til Udvalgets Tilslutning. Disse Bestræbelser har jeg først opgivet, naar jeg skønnede, at vi stødte paa en saadan politisk eller principiel Modstand, at Flertallet som Helhed ikke vilde for-

lade sit Standpunkt. Under andre Omstændigheder end de foreliggende vilde jeg have anmodet det andet høje Ting om at stille sig saaledes, at en direkte Forhandling mellem de to Ting kunde være optaget. Men Nødvendigheden af at føre denne Lov igennem inden Jul har straks fra første Færd gjort mig klart, at denne Vej: en direkte Forhandling mellem de to Ting, ikke stod aaben, og at det altsaa var nødvendigt at søge at give Lovforslaget en saadan Form, at jeg kunde anbefale det andet høje Ting at vedtage det. Hvis en direkte Forhandling mellem de to Ting efter Omstændighederne havde været mulig, var der tre Spørgsmaal, jeg vilde have foreslaaet det andet høje Ting at fastholde og træde i direkte Forhandling med dette Ting om: først en større Myndighed for Kommunerne til at vælge Formen for de Foranstaltninger, som de maatte skønne hensigtsmæssige til Dyrtidens Modvirkning. Og jeg vilde særlig have rettet Bestræbelserne imod at faa Tilslutning til, at Kommunerne under de samme Forhold, som ellers bestemt med Hensyn til Statstilskuddet, skulde medvirke til en Regulering af Priserne paa Rugbrød, den almindelige Befolknings vigtigste Næringsmiddel. Endvidere vilde jeg have rettet en direkte Appel til Kommunalbestyrelserne om ved hensigtsmæssige Foranstaltninger at drage Omsorg for, at Børn ikke underernæres. Thi vel er det efter Lovforslagets Affattelse — bekræftet af Udvalgets Flertal i dets Betænkning — klart, at Foranstaltninger i saa Henseende kan træffes af Kommunalbestyrelserne efter Bemyndigelsen i § 1, men jeg tror, at Spørgsmaalet er af en saadan Vigtighed, at det vilde have megen Betydning, om det i selve Loven kunde være fremtraadt som en Opfordring til Kommunalbestyrelserne til særlig at have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. — Endelig det tredje Forhold, som jeg vilde have ønsket til direkte Forhandling mellem de to Ting, er Spørgsmaalet om at faa en større Frihed for Kommunerne, navnlig Land- og Købstadkommunerne, med Hensyn til Valget af de Skatteformer, de vilde bruge.

Men jeg vil nu, saaledes som det ærede Udvalgs Ordfører rigtigt har opfattet det, afstaa fra at anbefale en videre Forhandling af Sagen og anbefale at gennemføre denne Sag. Dette gør jeg, fordi Lovforslaget ogsaa i den foreliggende Form ubeskaaret stiller alle de Midler til Raadighed, som jeg fandt det nødvendigt at anmode Rigsdagen om, dels ved Statstil-